

Định mệnh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Một người không tin vào định mệnh, một người không tin vào duyên số, dù thế họ vẫn bị cuốn vào dòng chảy của số phận. Những sợi dây ràng buộc số phận là phúc hay là họa. Sợi dây nào mang đến nụ cười, sợi dây nào mang đến nước mắt, hay là cả hai...

1. Định mệnh ta gặp nhau.

Trời mưa lất phất, con đường đất đỏ trở nên nhão nhét. Bánh xe cứ trượt trượt trên nền đất trơn như bôi mỡ. Lan loay hoay chống chân hết bên này đến bên kia, tay kéo ga từ từ nhích lên từng tí một. Phù... đã qua hết đoạn đường trơn. Lan thở dốc một cái rồi nhanh chóng kéo ga phóng nhanh đến chỗ tiệm bánh ngọt. Hôm nay cô đã đặt sẵn một chiếc bánh nho nhỏ để mừng với bố mẹ việc cô được nhận vào dạy ở trường cấp 3 gần nhà. Bố mẹ cô mừng lắm. Nhà con một, bố mẹ lại sinh muộn, cả gia đình chỉ có 3 người quần tùm lầy nhau. Nên đối với cô, gia đình luôn là số một. Cô đi học sư phạm cũng vì muốn có thời gian lo cho bố mẹ, hơn nữa còn được miễn học phí không gây gánh nặng cho gia đình.

Cơn mưa mỗi lúc thêm nặng hạt. Người con trai ngồi sẵn ở ghế đợi chậm rãi châm một điếu thuốc Jet rồi phì phèo nhả khói trong lúc nhìn ra ngoài trời. Đôi mắt đăm đăm nhìn về nơi vô tận như đang suy nghĩ điều gì đó quan trọng. Bất chợt có cô gái tấp vào quán, tươi cười nói với chủ quán lấy chiếc bánh đã đặt sẵn. Giống mình thật, cậu thầm nghĩ. Hôm nay là sinh nhật của mẹ cậu. Cậu cũng muốn làm một sự bất ngờ cho mẹ. Nhà đông người nhưng chỉ có cậu là con trai, một mình mẹ vất vả nuôi 4 đứa con không lớn. Giờ đây, những người chị đều đã đi lấy chồng xa. Trong ngôi nhà giờ chỉ còn cậu và mẹ. Thật trống vắng và hiu quạnh.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đợi. Cơn mưa nặng hạt dần. Định bụng ngồi thêm một lúc cho bớt mưa mới về. Người con trai bên cạnh vội vàng dập điếu thuốc đang hút. Có lẽ cũng biết giữ ý vì thấy có người đến ngồi gần. Một hành động nhỏ nhưng thể hiện được ý thức lịch sự của người kia, Lan thấy có

thiện cảm nên quay sang cười nhẹ.

Phụ nữ rất ghét mùi thuốc, cậu biết vậy. Cậu chỉ thi thoảng mới hút trong lúc ngồi buồn hay có tâm trạng. Tính ra thì một tháng cậu hút chưa tới một gói. Ở nhà thì tuyệt nhiên không hút bao giờ. Cậu vội dập thuốc khi thấy có người con gái đến gần. Bất giác quay sang thì thấy cô đang mỉm cười với mình. Cậu đáp lại cũng bằng một nụ cười nhẹ cùng cái gật đầu như chào hỏi. Nụ cười xinh xắn đó khiến cậu quay sang thêm lần nữa để ngắm nhìn cô gái. Cô mặc chiếc áo dài hồng cánh sen ôm gọn cơ thể. Thật đẹp, trong lòng nghĩ thầm. Trong thôn này làm gì có ai giống vậy, chắc đến từ thôn khác rồi.

- Cô làm giáo viên à? Cậu buột miệng hỏi luôn.

- Vâng. Nhưng cũng mới về trường thôi anh.

- Vậy là mua bánh kem ăn mừng hả?

- Vâng. Anh cũng có vụ gì để ăn mừng à? Giọng cô trở nên hào hứng khi nói đúng chủ đề.

- Không, sinh nhật mẹ tôi đó. Cô sống ở đây luôn à?

- Nhà tôi đi về hướng kia, ở thôn bên cạnh. – cô nhanh chóng chỉ tay về hướng nhà mình cho anh thấy rõ.

- Sao tôi thấy cô lạ lạ, mới chuyển đến hay sao?

- Không có đâu anh, tôi đi học thành phố nên cũng ít ở nhà, nhiều người cũng không biết tôi nữa.

- Hóa ra là vậy. Nhà tôi thì đi về phía kia cơ. – Cậu chỉ tay theo hướng ngược lại hướng lúc trước cô chỉ.

- ...

Những câu chuyện câu trò cứ tiếp diễn, cuộc nói chuyện tiếp tục cho đến khi trời ngừng mưa hẳn. Phải chia tay, cả hai ngoái lại nhìn nhau quyến luyến không rời.

Giá như trời mưa thêm chút nữa nhỉ? Cô nghĩ.

Trời mưa thêm chút nữa có phải hay hơn không. Anh nghĩ.

2. Định mệnh ta yêu nhau.

” Đây là tin nhắn thứ 48 trong ngày rồi đó, anh không làm gì đi mà sao rảnh rồi vậy?”

“Đang đêm mà em, ai lại đi làm giờ này? Đừng bắt anh dọn dẹp nhà nữa nha. Anh dọn xong trước khi nhắn tin cho em rồi. Sao tự nhiên cáu với anh thế?”

” Vì em thích thế mà, hì hì.”

” Cô bé hôm nay làm nũng quá đấy? Lớn rồi mà làm nũng là hư đấy! Anh không thưởng cho ai thích làm nũng đâu.”

” Ủa? Anh kêu em là bé mà, là bé thì có quyền, ai kêu anh kêu em thế làm chi?”

“...”

Ở đây, có một cô gái vừa nằm trùm chăn vừa nhắn tin. Miệng nở nụ cười không ngớt. Mỗi khi tin nhắn đến, cô lại hồi hộp, tim đập nhanh hẳn vì hồi hộp với những gì anh sắp nhắn với mình. 23 tuổi, cô sống vì gia đình, học tập tốt để bố mẹ vui, bỏ qua mọi cuộc vui chơi để về với gia đình. Với cô, chỉ có gia đình chứ không có gì khác. Tình yêu đến với cô là một thứ cảm xúc mới mẻ. Cô như một con cừu non mới lần đầu lạc chân vào khu vườn hồng. Tình yêu cho cô những cảm xúc lâng lâng khó tả. Trong những thời gian rảnh, cô luôn muốn được nói chuyện với anh, được nghe giọng anh, không thì những dòng tin yêu thương của anh gửi đến cũng đủ làm cô hạnh phúc lắm rồi. Anh là người dịu dàng, luôn sẵn lòng nghe những tâm sự của cô. Đồng thời, anh là người chín chắn, bởi vậy cô ra sức làm nũng anh. Những điều này là lần đầu tiên cô làm vậy. Và chỉ có anh, người đàn ông đặc biệt duy nhất biết được điều đó.

Ở đây, có một kẻ đã si tình cô giáo viên dịu dàng mà dăm dăm. Cô như một đứa trẻ mới lớn vậy. Thật ngây ngô và trẻ con. Nhiều lúc thì làm nũng, nhiều

lúc lại tỏ ra ngang ngạnh như kẻ bất cần đời. Tuy vậy, anh vẫn hiểu cô thật yếu đuối và cần che chở. Thương cô đi làm vất vả, ngày ngày soạn giáo án đến lớp, lại còn đối mặt với những trò quậy tung bừa của lũ học sinh. Nhất quỷ nhì mà thứ ba học trò là vậy. Nhớ ngày xưa anh cũng quậy ngang ngửa tụi nó chứ chẳng vừa. Học xong, anh về nhà làm vườn, kế nghiệp làm nông của gia đình. Chăm sóc mẹ già và khu vườn của gia đình làm anh hạnh phúc. Anh cũng từng muốn được đi đây đó, làm những công việc khác nhau, trải nghiệm cuộc sống nhưng không đành lòng để mẹ già không ai chăm sóc khi mà các chị gái đều đã theo chồng. Đam mê của anh không hề bị dập tắt, anh kiếm tài liệu về đọc, anh lên mạng tìm kiếm thông tin và những dữ liệu cần thiết. Ngày đi làm vườn, tối về vẫn học. Bởi vậy kiến thức của anh chẳng thua kém ai cả. Thêm nữa đi ra ngoài nhiều, kỹ năng sống của anh khác hẳn cô. Cô chỉ học và ở nhà với gia đình. Thật khó cho một giáo viên khi có thiếu sót như vậy. Anh tận tình chỉ bảo và hướng dẫn cô cách giải quyết. Những lần cô gọi điện khóc với anh vì không biết phải làm sao ứng xử với học sinh làm anh thương cô vô hạn. Anh muốn bỏ hết tất cả đến bên cô, ôm cô vào lòng, dỗ dành và cho cô lời khuyên. Nhưng thật khó vì cả hai ở xa nhau. Anh chỉ có thể lắng nghe những tâm sự ghen ngào được kể qua làn nước mắt rồi nhẹ nhàng đưa ra lời khuyên hợp lý.

Cô biết rằng, cô yêu anh, yêu anh rất nhiều.

Anh biết rằng, anh yêu cô, yêu cô rất nhiều.

3. Định mệnh ta chia tay.

Chiều chủ nhật, tại quán cà phê quen thuộc. Anh ngồi nhìn cô, cô ngồi nhìn anh. Ngoài trời, mưa vẫn rả rích không ngừng. Trời thật lạnh. Nhưng đôi tay anh không còn nắm lấy tay cô. Bàn tay cô không còn lọt thỏm giữa bàn tay to lớn ấy nữa. Ánh mắt hai người vẫn nhìn nhau đầy trù mến nhưng xem vào đó thật nhiều cảm xúc hỗn độn.

- Mình tính sao đây hả anh?

- Anh không biết nữa, anh suy nghĩ mãi mà không biết làm sao để vẹn đôi đường được.

- Em không thể về ở nhà anh được. Bố mẹ em già rồi, lại chỉ có mình em là

con, em không thể bắt hiểu theo chồng bỏ bố mẹ lại.

- Anh hiểu, anh cũng không thể. Mẹ anh nuôi anh khôn lớn, bây giờ bà già rồi. Các chị thì theo chồng hết rồi. Nếu cưới thì anh muốn em về cùng anh chăm sóc mẹ.

- Bố mẹ em thì muốn con về ở cùng vì nhà neo người mà.

- Mà nhà em với nhà anh ở xa nhau. Dù ở nhà ai thì cũng không tiện.

- Đúng vậy, em còn công việc nữa...- Cô ngập ngừng rồi ngừng hẳn, không nói tiếp nữa.

Không khí im lặng bao trùm. Thật là khó xử. Hết nhìn ly cà phê lại ngẩng lên nhìn người đối diện. Tâm trạng vẫn rối bời vì cả hai không thể tìm cách giải quyết.

- Hôm mình gặp nhau trời cũng mưa thế này anh nhỉ?- Cô cất tiếng nói phá tan sự im lặng. Cô ngoảnh mặt ra nhìn trời để ngăn nước mắt không rơi.

- Ừ.- Anh trả lời kèm theo một cái thở hắt. Anh cũng quay ra nhìn trời để tránh phải nhìn vào khuôn mặt yêu thương ấy. Những cảm xúc hỗn độn có thể không kìm nén được nếu ánh mắt anh và cô chạm nhau lần nữa.

Em yêu anh, nhưng biết làm sao được...

Anh yêu em, nhưng biết làm sao được...

Giờ đây, hai người quay lưng, đi về hai hướng khác nhau. Nếu đi cùng chiều có thể may mắn gặp lại. Nhưng đã đi ngược chiều thì chỉ có thể đi xa mãi, càng đi càng xa.

Sẽ ổn thôi mà, mình sẽ không sao đâu. Cô tự nhủ.

Mong là em sẽ ổn. Chúc em hạnh phúc nhé người yêu của anh. Anh thầm mong trong lòng mình như vậy.

Tất cả rồi cũng sẽ ổn thôi. Định mệnh đưa ta đến với nhau rồi cũng chính nó làm ta rời xa nhau. Sợi dây gắn buộc hai ta đã không còn, rồi một ngày nó sẽ

gắn ta với người khác. Tương lai vẫn còn ở phía trước. Rồi sẽ qua hết, phải không?

Nguyễn An